

Sygn. akt I CZ 47/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa Z.L.

przeciwko P. D. S.A. w L. Oddział w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 czerwca 2015 r.,

zażalenia strony pozwanej na wyrok Sądu Okręgowego

w W. z dnia 4 listopada 2014 r.,

uchyla zaskarżony wyrok.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy w W. uchylił wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 30 września 2013 r. w sprawie z powództwa Z. L. przeciwko P. D. SA w L. Oddział w W. Powódka domagała się zapłaty z tytułu bezumownego korzystanie z nieruchomości przez pozwaną.

Orzeczenie zaskarżyła pozwana zarzucając naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. i art. 382 k.p.c. Pozwana wniosła o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Orzecznictwo Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje, że nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. występuje wtedy, gdy sąd pierwszej instancji w zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania pozwu lub zarzutów merytorycznych przeciwstawionych zgłoszonemu roszczeniu. W rozważanej sprawie taka sytuacja nie występuje. Sąd Rejonowy bowiem oddalił powództwo o zapłatę z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości z uwagi na skuteczne podniesienie przez pozwaną zarzutu zasiedzenia służebności odpowiadającej w swojej treści służebności przesyłu. Zdaniem Sądu Rejonowego zasiedzenie służebności wykluczyło możliwość domagania się wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy również w okresie poprzedzającym zasiedzenie. Powołał się przy tym na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2011 r., III CZP 7/11 (OSP 2012, nr 10, poz. 93). Odmienny pogląd Sądu Okręgowego nie uzasadnia uchylenia wyroku Sądu I instancji na podstawie art. 386§4 k.p.c. Należy podkreślić, że samo niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy nie jest równoznaczne z nierozpoznanie jej istoty (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1999 r., II UKN 589/98, OSNP 2000, nr 12, poz. 483), zaś sąd odwoławczy, kontynuując postępowanie przed sądem pierwszej instancji, rozpoznaje sprawę na nowo w sposób w zasadzie nieograniczony.

Uznając zarzut naruszenia art. 386 § 4 k.p.c. za uzasadniony Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok.